

[Kristen Amby.]

fængsler f. Eks., men der maa være en Forudsætning, som ikke kan brydes. En almindelig Regel i alt Fald maa det være, at det skal ligefrem være en Nødvendighed, der driver Spørgsmaalet frem. Det er ikke noget, man skal gøre for at imødekomme en Teori. Man maa staa over for en absolut tvingende Nødvendighed. Der er her to Hensyn at tage. For det første — det er det afgørende, det alt overskyggende — Hensynet til Fangerne. Jeg har allerede sagt her, hvad min Anskuelse om Folkekirken i dens Forhold til Fangerne er, og det maa i høj Grad ogsaa gælde de kvindelige Fanger. De kvindelige Fanger skal ikke møde Folkekirken paa nogen anden Maade end nogen som helst anden Kvinde i det øvrige Land. Jeg er ganske klar over, at rundt omkring i den danske Folkekirke besørger en stor Del af Sjælesørgergerningen af kvindelige Diakonisser, som har en vis Indvielse til denne Gerning af andre, som slet ingen offentlig eller officiel Stilling har.

Jeg gaar ud fra, at i Masser af Tilfælde betror en Kvinde sig i sine intimeste Anliggender til en anden Kvinde som Sjælesørg. Hvis hun saa kommer til den Anskuelse, at hun vil søge Kirkens Sakrament, ja, saa er Folkekirken der, og saa er der dog ingen, der finder paa, at dette, fordi den paa-gældende Kvinde har været Sjælesørg, skal ske gennem hende som Medium. Og anderledes bør det efter min Mening heller ikke være for Fanger, selv om man finder det rimeligt, hvad jeg ogsaa gør, at der i Kvindefængsler blev ansat Kvinder, der baade som Lærerinder og paa anden Maade kan hjælpe de kvindelige Fanger i deres særlige Vanskeligheder. Der er blot ikke nogen særlig Nødvendighed for, at fængslede Kvinder, som vil modtage Kirkens Sakrament, skal have nogen anden Stilling end nogen anden Kvinde i den danske Folkekirke.

Det var det ene Hensyn. Det andet Hensyn, som man ogsaa andetsteds har paaberaabt sig, er Hensynet til den paagældende, der udfører Sjælesørg. Her kan jeg i og for sig henholde mig til det, som det ærede Medlem Hr. Julin har været inde paa, at der staaer lysende Kvindenavne i Kirkens, Filantropiens, Fangearbejdets Historie, der har gjort deres Arbejde, uden at man fra nogen af dem har mødt eller set et Krav fremført om, at de skulde være Præster. Det gælder Edith Cavell, Florence Nightingale, Mathilde Wrede, Charlotte Munck. Det gælder de Søstre, der stod i Spidsen for de to store Diakonisseanstalter, vi har her i Landet. Det gælder alle de fremragende

tyske Kvinder, som i mange Aar har staaet i Spidsen for lignende tyske Anstalter. De har ment at kunne gøre deres Gerning uden at koble den sammen med Kravet om Adgang til at blive Præst.

Altsaa, nogen Nødvendighed foreligger der ikke i det særlige Forhold. Der foreligger ikke et Krav eller blot en Henstilling fra de Mennesker, det her ganske særlig angaar. Heraf følger, at Grundlaget for Kravet om kvindelige Præster, som nu er rejst fra saa mange Sider — jeg forstod, at der i Venstre ogsaa er dette Meninger — heraf følger, siger jeg, at det af Socialdemokraterne og af de Radikale rejste Krav om Kvinders Adgang til at blive Præster i den danske Folkekirke maa have en almindelig Karakter.

For det første fremfører man dette Krav i den almindelige Ligheds Navn. Man hævder, at Kvinder bør have samme Ret som Mænd overalt. Nu er jeg ikke rigtig klar over, hvad der ligger i dette Krav: at de maa have samme Ret som Mænd overalt. Jeg er derimod klar over en anden Ting: at Livets mest fundamentale Forskel er Forskellen mellem Kønnene, og deraf er fulgt baade sædvanemæssigt og lovgivningsmæssigt, at man i Masser af Relationer maa behandle Kønnene forskelligt — naturligvis. Blot en saadan Enkelthed som denne, at den Alder, hvori det er tilladt at indgaa Ægteskab, er forskellig for Mand og Kvinde, understreger med al Tydelighed, at man, naar man staaer over for Naturens egne Kendsgerninger, simpelt hen ikke kan paaberaabe sig den Lighed, som man ud fra et eller andet Dogme mener man skal paaberaabe sig. Lad mig blot nævne et nyt Lovforslag, der er til Behandling her i Rigsdagen, om en vis Ret til Pension — jeg ser helt bort fra, om det er noget lykkeligt eller ikke lykkeligt —, og som givetvis, fordi det nu engang er Naturens Orden, tager Sigte paa at komme en hel Del Kvinder i ulykkelige Situationer til Hjælp. Altsaa, man behøver ikke, selv om man har den Mening, at Kvinder skal have Adgang til at tjene deres Brød, hvor de finder det for godt — en Mening jeg ikke deler —, i et Spørgsmaal som dette at paaberaabe sig denne Ligeret, for den kan paa Masser af afgørende Omraader slet ikke gælde.

Dernæst er der det allervigtigste Hensyn i dette Spørgsmaal, og det er Hensynet til det, jeg vil kalde Kirken. Jeg hørte nok, at det ærede Medlem Hr. Kristian Nygaard — og det forbavsede mig ikke, det vidste jeg i Forvejen, det er det ærede Medlems og hans Partis Anskuelser, og der er ikke noget at sige til, at han i et saadant Til-